

Womhaj Bóh!

Císklo 14.
7. háprl.

Lětník 11.
1901.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždu ƚobotu w Szmoleriesz knihiczišcežetni w Budyschinje a ƚu tam dostacž sa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Z u t r y.

Marč. 16, 6.

„Wón pať dzešce ł nim: Nještróžeže ƚo, wy pytaće Žesufa Nazarenškeho, teho kšchizowaneho; wón je stanył a njeje tudy. Šlaj to měšto, hđžež běchu jeho položili.“

Czežke běchu hodžiny ja wuczomnikow, kotrež mjes czechim pjatkom a jutrowniczku ležachu. Szwětko a czechnošć, nadžija a jadwelowanje wojowachu tehdom w jich wutrobach. So běšce Žesuf wumrjel, na kšchizu wumrjel, to běšce jich móžnje jimało a satorhnyło. Nětko běšce dže dha wščitko nimo, wščitko ł kónzej, wščitko podarmo; nětko móžachu ƚwoju nadžiju ł nim ƚobu pohrjebacž, nětko jastacž na wumoženje israelskeho luda a ƚwojich ƚamžunych dušchow cžalacž. A tola njeběšce jim tež sašo to ł wěrije podobne. Kaž runjež rošom praješce, so morwe woštanje, ščtož je ras morwe, dha ƚo tola wutroba se wščeje mozu wobarušce wěricž, so dyrbjal Žesuf, hdyž běšce wo ƚwojim horještačžu rěcžal, ƚo ƚam mylicž a so dyrbjal tón, ł kotrehož žiwota běchu sa žiwjenje rěki žiwjeje wodn bėžale, a kiž běšce Lazaruša, hacž runjež hižo tšj dny w rowje ležesce, ł žiwjenju šbudžil, nam na wěcžnje w ƚimjerči woštačž. — Wle mjes tym, so wuczomnizy hiščeje tał w njewěštosci ƚedžachu, njewjedžo ščto dyrbjeli ƚebi wo Žesufowym wumrjecžu myšlicž, hlaježe, dha běšce ƚo hižo to špodžiwne štało, ščtož běšce kšmane wščitku jich šrudobu a štyšnosč sačžericž: Žesuf běšce wot morwých

štanył. Žako mjenujzy někotre pobožne žónšce na přeni džen po sabacže jara rano ł rowu pšchidžechu, so bychu teho kšchizowaneho cželo žalbowale, namakachu wone row přošdny a Ruješowy jandžel dzešce ł nim: „Nještróžeže ƚo, wy pytaće Žesufa Nazarenškeho, teho kšchizowaneho; wón je stanył a njeje tudy. Šlaj to měšto, hđžež jeho běchu položili.“

Škryštuš je stanył, o wješela, troščtapolna powješć ja žyke cžłowještwo! Ščto by měl bjes Žesufoweho horještačža? Škraj, w kotrymž by hrěch bjes wumožjenja kuježil, krawne bitwiščežo, na kotrymž dyrbjala prawda wěcžnje se škošžu wojowacž bjes wščeje nadžije, so napšledku dobudže. Ščto by cžłowječe žiwjenje bjes jutrow było? Šrudne pucžowanie pšches wjele wobčežnosčow a bolosčow, pšches wjele šrudoby a štyšnosče, a pšchi tymžana nadžija na šbóžny wotyknjeny kónž. Ščto by našča kšchesežijanška wěra byla bjes wěštosče: Tón Ruješ je stanył! Škryštušowa wucžba by ƚo lištej ł wěcžnosče runala, w kotrymž bychmy podarmo sa Wožim podpškom a šyglom pytali; niščto njeby nicžo wěšte wo Škryštušu wjedžal, hacž je wopravdže Woži ƚynu abo jenož ł ludom derjeměnjazy reformator, kiž je sa ƚwoje pšchewěcženje wumrjel. Njeje-li Škryštuš stanył, dha je našča wěra podarmo, dha ƚmy hiščeje w naščich hrěchach.

Nětk pať je Škryštuš wot morwých stanył, tón Wótž je ƚwoje „haj“ a „hamjen“ prajil ł žiwjenju, cžepjenju a wumrjecžu ƚwojeho lubowaneho ƚyna. Wopor na Golgatha je pšchijaty, došonjany je wopravdže. Nětk ƚmemy

f wuczomnikami wschitku njewestoscę a dwęle spuszczyć, nętk njetrzeba nihto wjazy kmjertneje bojosce dla swoje žiwe dny f służbie wotbudżeny bycz, nętk nihto wjazy so wo žiwjenje wopusczyć czucz. Naisz sbóznik je žiwy, tón se swojej wschedomóznei ruku zły śwět a tež nasche žiwjenje wodži, f temu směny chwatacz se wschěmi należnoszczemi, temu so trojstnje poruczyć ja žiwjenje a wumrjeće. A hišče wjazy. Piches Khrystuša je kmjercz póžrjeta do dobycza. Tón kwjaty Boži njeje śhnicze widzał, ale jako tón prěniczi mjes tymi, kotiz bu wuśnyli, f rowa wuśchof. Sa nim pónbżemy wschitzy, kotiz kmty f nim psches wěru swjafani; moja głowa w njeju swój staw czehnje ja sobu. Haj, wumrjemy, ale njewostanjemy w kmjerczi, swadnjemy do rowa, ale sašo so wrócizmy, wuśnjemy, ale sašo wotuczimy a so w tamnym sbóznym kraju sašo namakamy, hdżez žana kmjercz wjazy njebudze, ani žudoba, ani wolanie, ani boloscz wjazy njebudze; hdżez klónczko a męszaz so wjazy njechwatej, pschetoz tón śnjesz budze f naschim śwětkom a jeho woto naś wodźicz.

Wschitzy? Jesuś praji: Ja hym to horjestawanie a to žiwjenje. Schtóz do mnje wěri, budze žiwy, hacz wón runje wumrje. A w jutrownym tchěrłuschu rěfa: Moja głowa w njeju swój staw czehnje ja sobu. Szy ty to? O, staraj so se rženjom a tšepjetanjom sa to, so by psches wěru Jesuśowu staw był.

Samjei.

Pucjowanie po Bozim piśmje

abo

tajle mykle nadenżecz, Boze głowo cztajoz.

Podawa swěrný cztat „Pomhaj Bóh-a“.

I. knihi Mójsakowe, 19. staw.

(Potracjowanie.)

Nasajtra pak dżesche staricha f mlódschej: Slaj, moja leśez je so mi wubjernje poradziła, ja hym weżera nozy pola mojeho nana ležata. Chzemoj jemu tež na tu nóz wino picz dacz, a dži potom a lehn so f njemu, so bychmój wobez wot swojeho nana hymjo dostatej.

Tak dha daschtej wonej sa tu nóz tež swojemu naney wino picz. A mlódscha, kotraž chaziche hame dozpicz kaž kotra, śandze tež f naney a lehn so f njemu, a wón sašo njepytny, ani hdyž so f njemu lehn, ani hdyž stany. Tak bęsche Lot piches dwoji njesłul ślepy jako śwězo, a tak dochwata jeho tšostanje ja hrěchnu porucznoscz we 8. schtuczy.

Tak stej wobez dwě Lotowej dżowzy wot swojeho nana podjatej.

A staricha porodzi hyna, kotremuž narjekny Moab, po herbisu „wot nana“. Tón je wótz Moabskich, kotiz bydla w tamnišych stronach hacz do dženšnišeho dnja.

A mlódscha tež porodzi hyna, a pomjenowa jeho Ben Ammi, po herbisu „džeczó mojeho luda abo naroda“. Wona bę wjekefa, so njebe džeczó wot zuseho, ale f jeje naroda.

Ammi je wótz Ammonskich džeczó hacz do dženšnišeho dnja. Śstowo Ammon runa so naschemu herbiskemu głowu rodak.

Lotu Boze piśmo dale wjazy njenapomni. Swonkownje a smutskownje bęsche so wón wot Abrahamu dželil, a tak nima žaneje wažnoty dale wjazy ja Boze kralestwo a jeho stawizny. Tak so ani jeho kmjercz njenapomni.

Śnamjo wobezju narodom bęsche pośdžišcho njeპόζέζιwośez a hrosnoscz. To wosnamjenjesche so tež w jeju nabożništwje.

20. ita w.

Sarah budze Abrahamej wot Abimelecha wfata a f wobdarjenjom sašo data.

Abraham miśnje f nowa, hacz runjez je Božu hnadu wopjert nasłonił. Boža njeψchēmēnjomna hnada a hwěra pschecziwo jeho wuśwolennu wosnamjenitej so pschi wschej hrěchnej ślaboscz

hiščeze bóle, dżi pschi tamnym podawku w Egiptowski, doleż je so tu f cłowjekom śaplet, kotryz njebe runje bjesbóžny a kotryz Abrahamu wohańbi.

I. Schtuczka 1—7. W Gerarje, hdżez bęche so Abraham po Sodomskim śahubjenju podak, wudawa wón Sarah-u runje kaž w Egiptowski ja swoju kotru, a Abimelech, Gerarski kral, pójele po nju, kaž tchdy Farao, so by wona do jeho doma pschidła. Ale Bóh namęcze śatroczi, kral na kmjercz tšori, Bóh rośjafni jemu wo hnje, kať so wěz woprawdze ma, a nuczi jeho, so by projecze, sa kotrehoz ma Abrahamo, jeho mandželstu wróciz; wón budze so ja jeho modlicz, so bych so strachi, kotrež hu jeho nětko podeśche, sa njeho minje.

Nętcziche morwe morjo, kotrež tam žolmjesche, hdżez bęche něhdy wulzy kraśna Jordansta runina, Abrahamu śawęcze wulzy žudzi: póbla męjesche so tež sa uowyni pschwěczami roślabowacz, duż njewostja wjazy dotho po Sodomskim śahubjenju w Hebroniskej stronie, ale czehnjesche wotbal do fraja f pođnju, a postajiwichi stany ja swoje śabla a ja potrebnu czeleđz, bydejsche tam mjes Kadešom a mjes Surom a bę znšnił w Gerarje, głownym męjeze tuteje strony, hdżez bęche hębi sa hębie a swoju žonu wobydenje wuśwolil.

Kades leži do krótkeho ranja, njedaloko wot morwego merja; Sur do strony pschi Egiptowski mjesach, Gerar do krótkonamječorneje strony w Ĺilistiskim kraju. Ĺilistizy bęchu f Ĺamiriskeho wuśhadu piches Mizraima a po Kananejskich do Palajtiny śacžahnywichi bęchu f pomozu Ĺastorimow Kananejskich f juźnych pschimóśkich runinow wutócizili. Wot nich narjekny so Kananejskemu krajez tež Palajtina.

Mjeno města Gerara je so śđeržalo hacz do nascheho cžapa. Tii hodžiny do krótkeho ranja wot Gazy pschidžezch f Ĺluboskej a ścherokej rězy f mjenom Dsuf el Gerár, po herbisu: Torhaza Gerarska rěfa, a pschi rězy hu rośpadanki stareho Ĺydlišczja f mjenom Khirbet el Gerár.

A śrečawski so hižo sa přjedawje cžazy tajkich padow dla je prajil wo swojej mandželiskej Sarah: Wona je moja Ĺorra. Duż póbla Abimelech, Gerarski kral, kotryz kaž druzy Ĺilistizy kralojo bę czehnny titul „kralowski wótz“ pschijał, a wa Sarah.

Bjes dwęla cžinjėsche to Abimelech, so by psches swakowitwo f bohathym pschyrskim wječhom swoju móz a swoju nahladnoscz hylm; Sarah pak, hacz runje bę hižo nimale 90 lět itara, bęsche bjes dwęla sašo rjana, doleż bę ju Bóh hiščeze ja tajku postajil, kotraž ma f maczerju bycz, a tak bę f nowa woźwila a wonowila.

Ale Bóh, porajiwski Abimelecha a jeho wotroczkow f hórkej tšoroiczu, so so njemózesche f nej bliźez, pschidze f Abimelechej w nozy wo hnje; doleż bęche tón ja Boze śjewjenja we wěstej męrie hiščeze pschidhadny, chyzsche jemu rośjafnič, czeho dla je jeho tajta cžwila podeśchla, a dżesche f njemu: Slaj, ty budzech wumrjećez teje žony dla, kotruž hu wśal; pschetoz wona je jeneho muža mandželiska žona.

(Potracjowanie.)

Jesuśowe žedjenje.

Macz śchalki wotrumowasche a nan dżeržesche nowy testament, f kotrehoz bęsche ranšchu modlitwu cztat, hiščeze w ruzy. Wón stejesche, kaž by jeho myśl tak twjerdže śapšchimugła, so so wjazy Ĺibacz njemózesche.

„Ze tebi něšto?“ so macz prajesche. „Scho hębi rośmyślišch?“

„Kať njeđyrhjala Jesuśowa wutroba f tutej semju swjafana bycz?“ wotmolwi nan. „Najhulnišche žedjenje, kotrež teho śnjesa hiščeze na semju cžeri, kotrež jemu jeho wutrobu hiščeze do najśmutskownišcheje Ĺluboskosze f semi dele czehnje, je tola to žedjenje po śabludženych a śhubjenych. Kať rad je wón najhóršche pschětrat, so by nam ja cžaz a wěcznoscz trojst bycz móhl. Jemu drje je tak, kaž by rad hiščeze Ĺunkrócz na semju pschischoł a so hiščeze Ĺunkrócz podak śhubjenych wumóz. Tak bliśko a horzo kaž wón nihto swoju wutrobu na Ĺubjenitwo śhubjenych njepołożi. Wi chze so śdacz, so je jemu, kaž by wón Ĺam hiščeze žyle domach njebył, doleż jeho wutroba wjele tyśaz śhubjenych w cžemnej wuśbe śludžiez widži. Ach, hdy bych hębi tola śawělowazy a śhubjeni na to myślili, kať jara hu w njejeśach Ĺubowani! Kať wulka a polna žedjenja je Jesuśowa wutroba w njejeśach, hdyž w nim a f njeho f kóždej jenotliwej duśchi na semi tajke hęne cžerjenje žedjenja dže! Kať malo my śnjesej Jesuśej w jeho najślubiech wutrobje rośumimy, doleż my tudy na semi sa jeho

najhlubšche žedjenje hiščeje tak malo sastupimy a jo tak malo hwoje sežinimy a bludžajuch tak malo pytamy! To je powołanje najšcheho kłodženja ja Jesušom. Jesušowe žedjenje w njebejsch dyrbinny my na semi k wuwjedženju, k spokoženju, k dopjelnjenju pichinješč.

Šherlufch na czichi pjatt.

Plóš: Schtóž Bohu wjeršnemu ho poda.
Ach, žaruj kšehesčijansta hyla
Džen' je tón wulki, czichi pjatt,
Džez kóždy Jesušeju tu pšewa,
Kž kšehesčijan je a ma pomjatt,
So wón na kšichu wumrjel je
Kasch Jesuš Kšrytuš kral wéčnje.

O, hdže ho studnišcheho stany
Dacz tam na horje Golgatha,
Džez Jesuš Kšrytuš wišy krawy
A prošy ja naš wot kšichu,
Ka kotrymž winy njenamafa
To wuščudjenje Pilata.

Tam wjachu Kšryta bje wišej' winy,
Ka kšichu jeho morichu,
So kšehesčijan tu nješahinje,
Kž kšhowa to we pomjattu,
Schtóž Kšrytuš ja naš dofanjal,
Džyž na kšichu je wudychal.

Wón Boha s nami wujednašche,
Wón Boži hñew wšhón na ho wša,
Džyž ja naš ho jam woprowašche
A moricz ho na kšichu da,
So kšehesčijan wéčnje žywy byl
A w nješju hwoje herbstwo mël.

Wón jawostaji nam po šmjerczi
Šswoj' czéto a krej k wužitku,
Ka kotrymž nima šmjercz a czerczi
Nétt žanej' mozy k dobytku,
Kaj, dofelž Kšrytuš šawérnje
Ka šmjerczi, heli dobył je.

Duž žaruj šwèru kšehesčijano,
Kž czichi pjatt tu žywy by,
Kam Jesuš je dal herbstwo rjane,
Kž ničto wšacz nam njemóže,
Kž pšes krej hwoju wobtwjerdži,
So mël wéčnje žiwjenje.

Teutscher w Borschizach.

Rusa wulka — pomoz bliska!

Powjedanežko.
(Potraczowanje.)

Ka dobo šapoczja wotnajet francowšy rěczecz a Gandrij
nějšche jemu tak wotmolwiež. Tež to dofonješche derje, lěpje
pał hiščeje by šcho, hdy by mohł po šerbsku rěczecz. Macz
bēšche Gandrija w rěczach powuczila a bē ho tež wo to starała, so
by šynł rěcz nawuštynł, kotruž bēšchtaj něhdy nan a macz ja hwoju
maczeru we Łužicy rěczaloj.

Wotnajet wočzi hrošnje njeroszčerašche.

„Sa dwaj mi tola!“ jawola ščónčnje. „Gandrijo, ty nješy
pšchi štrowym tosumje, so chješch njetlečki lojicz a ptaczki wu-
tylowacz. Sa tebie je šhmanjšche džéto na šwěče. Wot jutše
pšchidžesch wšchēdnie dnē hodžinje te mni, so by tež hiščeje
jendželšy nawuštynł, so ho wšcho furi. Potom budžemy widžecz,
šcho s tobu šapoczjnemy. Sa twoju macz pał ho ja dale staran.
Tola do mojšch wotmyšljenjow njerēčtaj! Dacz wšchal ja wamaj
ničo njecham. Schtóž ja waju wudam, to mi Gandrij poščizšcho
wšcho s danju šaplači. Želi ho nješabludži, dha budže wón
hotojny muž. Sa dwaj mi tola! tón ma ja wuščomaj!“

To prajiwšchi a dožehlemy trubku s woknom won czihnywšchi
a hebi klobuł na hłowu štajiwšchi, šhwatašche wotnajet přecz, ani
Něčkez maczeri ani Gandrijeju w Božemje njeprajiwšchi. Wobaj
pał pšachchtaj s wjehelošču.

„Wotnajet ma džiwne woschniczka se hwojim „Sa dwaj mi
tola!“ mējšche Něčkez macz, „tola wutroba je miła a šmilna.
Ty šy nana s mim nadeschot, Gandrijo. Wostan pšny, pilny a
porjadny, so hebi jeho lubošcz a pšchitilnowšč njeby štajhl.“

Gandrij pokimny s hłowu, njeprajiwšchi pał ani šłowczka.
Wutroba bē wšcha hñuta.

7. Gandrij czehnje přeczku.

Přecz lét bēchu ho minyle; ničo njebē Něčkezom domjazy
mēr šajhl a štajnje bēšchtaj wjehelaj bytoj. Žeju šboje by žyle
byto, by-li Něčkez macz nēčajtu powjesež doštala, tak je ho nanej
šescho. Wotnajet bē, kaž bē šlubil, wšchu prózu naložowal a bē
wšchēm pšehczelam w Americy pišat, so bēchu ja šlubjenym šlēdžili,
ale wšcha próza bē a wosta bjes wuščecha. Nělotši drje mējachu
ja to, so šu Něčkez nana něhđe wohladał; štajnje pał bē ho
jašho bjes wšcheho šlēda šhubil.

Gandrija bēšche mjes tym wotnajet w mnohim rošwuczowal,
a wučžomž wjedžesche hwojej maczeri špodžiwne wēzy powjedacz,
kał wučženy człowjek je kješ wotnajet. Po wšchch krajach bē
šnaty, jako by tam doma byl, a wulki džel jemje bē ja mlody lēta
šam pšehpučowal. Schtóž bēšche tōnte špodžiwny muž tam na-
šhonił, šdasech ho jako bajki, a tola bē wšcho, šchož powjedasche,
prosta mērnowšč. Bēšche pobyl tam, hdžez bēšche ho Abraham
šetkal s Abimelechom, kralom Šearšim, bēšche pšehczahat Arabke
a Afriske puščiny, bēšche pobyl na wjerchach Nijšlich najwšchich
hór, a ho pšehbēdžil pšes Amerikauške pralēšy. So by džel a
wjazy šhonił, bēšche šhwatal po krajach a pšes morja. Nimalo
wšchēdnie powjedasche, wječor, hdyž czmiczšasche, w Něčkez štwicžy
wo tym, šchož bēšche ja mlode lēta w žyščch krajinach našhonił a
macz a Gandrij pošł chajchtaj na njeho. Poščucharzej druždy
s bojoščy a štyknoščy ani njedychnyšchtaj, a wlošy na hłowje ho
jimaj šbēhachu, hdyž powjedasche, kał je ho bēdžil s tigrami a
pantrami, s lawami a leopardami, hdyž powjedasche, tajke štrachi
šu jemu hroške mjes džiwimi czornymi a mjes Amerikauštimi
s czērwjanej kožu. Ženož pšes šhoblošč a šmžitowšč je ho bjes
mala pšehbēdžil. A kał wjedžišche powjedacz wo šurowej šmje
w krajinach w dalokej poknozy, wo horžnych wētrach w Afrizy
s jēdoytym dymom a wo njerjedrach a šurowych wētrach w Judi-
škich morjach.

(Potraczowanje.)

Kał Bóh człowjeka nuczi.

Młoda šnježna w New-Yorku woženi ho s mlodym, nje-
kšehesčijanškim pšehkupčom. Jeho pšehkupšwo tak derje džēsche,
so hebi bóršy wulke šamženje doby. Nětko czehnješche na kraj
do krašneho budlenja a bēšche je hwojej žony a šhōmi džēčimi
we wjehelu žywy. Žona a džēči bēchu we wulkim šmētnym šhožu
wšchē šwētno. Tola šmilny Bóh njeda jim runy pučž do štaženja
bēžecz. Žunu rano bēšche maly šyn do hata pšchi šhēži padnył a
ho tepil. Kałta to bolocz ja maczeru wutroba! Wona pšakasche
a — morkotajšche pšehcziwno Bohu. Bóršy po tym jejna jejničška
džowfa, kežejaza hołza wot 16 lét, šhori a wumrje. So šdasech,
kaž by ho maczeri wutroba škamacz chajka. Wona ho hiščeje
bōle pšehcziwno Bohu šbēhaische. Žejničške hiščeje žiwe džēčo,
jejny najštarichi šyn, kotryž bēšche wot uniwēršitaty domoj pšchišchot,
so by pšchi šhowanju hwojeje žotry pōbla byl, krotki čas po
pohřebje na hoitwu džēsche. Pšchi tym chyššche pšes plót šalēč,
ššēba na šama wutjēli a jeho jatjēli. Wot bolocz pšehwjata
macz na šemju padže, hebi wlošy torhaische a šahadžesche kaž
džiwja pšehcziwno Bohu. Džžo šluboto šrudžemy nan dlēje pšchi-
šladowacz njemōžesche a to hubjēštwō dale šnješč. Wón bu
wopor wjele czērpjenjom a wumrje. Wandžeskeja a maczeri bēchu
nětko mandželšti a džēči wjaczi. Nětko wona ščónčnje wotuczi,
wona počja rošpominačž hwoje žiwjenje bjes Boha, wona pōšna,
hrech hwojecho pšehcziwjenja pšehcziwno temu šnješej a pšakasche
hōrke šylšy roštačja. Ščónčnje, ščónčnje ho k Bohu wobtročzi
a k jeho hłowu, a wón bēšche jej hñadny a wobradži jej mēr ja
jeju dušhu.

„Bóh s wutroba nješchtarajuje te człowške džēči“ (Šrudn. šhērl.
Šer. 3, 33.), ale žnawo je šhoroščž twojeje dušche tak ka, so dyrbi
tebi šylne ščōštwō dacz, so by štromy byl. Ššnawo hłowu tak
wšhōko nošyš, so dyrbi tebi čžžžu wahu šrudoby pšchidžwēšč,
so by čže pomžowal a k šwōjimaj nošomaj čžahnył. Wēšče
mōžesč ho jeho nucženju pšehcziwiež, ty mōžesč šdalemj wot
njeho wostacz, ale wón tebie lubuje, „wón nima špodobanja na

hmjerezi bjesbóžneho, ale so by ho bjesbóžny wobrocil a žiwy byl" (Wesel. 33, 11.). Teho dla tebi wón pšeceržiwjenje czeže čini, tak czeže, so ty skónczije, hdyž ho sam zple njeitwjerbóžich, hromodže padnjesh, ruzy hej stytjnesh a sawotash: „Kuježe, ty by nje pšchemóhł a by dobył." (Jer. 20, 7.)

Daj jemu bóřny dobyč, daj ho bóřny wot njeho nuciez, wobrocž ho bóřny k swojemu Bohu!

Jutry.

Wjeleče ho! kónzo skhadža Nam tak krašne jutrowne, Zafne pruhi hwětošč dadža Sem, kiž w čini ležeše.

Slaj, kak pruhi sejravaja, Semja rži a čjepota, Stražnižy ho nastróžeja, Kiž row Khrysta stražuja.

Zaudžel s njebja, s móznej ruku Khrysta row nět wotewrja, Wobaracz jom' njemóžachu, Boži morwy wotzuča.

Halleluja, Khryst je staný! Tak nět džepša spěwaježe, Čžert a hela je nět paný, Šemjereč wjaz' šchobžiez njemóže.

Wón ho sa naž k hmjereče poda, Wumóz naž se swojej krowju, Šchtó tu potajnošč nam šhuda, Hdyž wišo čini i lubošču.

Šchtó je jeho k temu hnało Š tajšej wulkej lubošči, Šchtóž je ho tu sa naž stalo? Sa naž wumrje k šbóžnošči.

Nah, hu dha te cžlowisťe dushe Tajke kubla drohotne? Šsu dha hódne, so Wóh džěče Sa naž wišitkičy do hmjereče?

Njejjhu wišitke cžlowisťe dushe Pšched nim eta dychnjenja? Połne hrěchow, s myškow wišjudže Ženož mħla a dymjenja.

Mój duch njechal sa tym šlědžiez, Šchtóž je k njewušlědženju, Dyrbjal ho tež dale bėdžiez, Boži pueč njei k mērenju.

Žesuf je wišchěh hódnych spóšnal W lubošči a prawdošči, Sa naž k šbóžnošči ho podal Po joh' woli k wěčžošči.

Tak hmēm wēricž a hej žadacz, Šo ja šbóžnošč dostanu, Tak hmēm horje k njejjhu hladacz, Šdžez pšchi Wóhy wostanu.

Na tym duju ho wješeluju, Wješelu ho Žesufa, Hdyž tež hylly w woczach čuju, Dha ho tola wješelu.

Wystaježe nět wišitke ludy Žesuf horje staný je, Wón njei' w rowje, wón je ludy, Naž tež horje šbudžiez čže.

Ernst Delaž.

Wšchelate s bliska a s dalota.

— Nowa Malešanika šhula ho póněželu po njedželi Quasi-modogeniti pošwječi. Š dobom tež nowy wučer jako drubi wučer fastupi.

— Twar wot hejma wobšamtnjenje železnizy i Wóšborka do Radworja ho nětko šapocznje. Twarška komišija je hižo we Wóšborku.

— Knjes kandidat Wicžas, kiž bėše dotal s pomoznym předarjom w Buzezach, je ho jako wučer na Draždžanski Wjedricho-měšćanski seminar powołał. Šchtoda, so njemóžeše na Budyški seminar pšchiuč, hdyž je tam k jutram telko pšchemēnjenja mjes wučerjemi. Wón by móhl herbstu wučzbu dawacz, totruž ma nětko wučer s měšćanskeje šhule.

— Knjes kandidat Wirošal s Grodžiščezja, totruž je pšched krótkim swoje pruhowanje wobštal, čže najprjedy jako wučer w swojej wšy škulowacz. Š tym ma dobre pšchihotowanje na swoje pšchichodne šastojnstwo jako dohladowat šhule.

— Wšchichodnu hrjedu mamy našy herbsti džei w Budyščinje. Škhadžowanika herbstje študowazeje mlodoščje, Maczija atd. Lubi Šserbja! witajmy ho tón džei w Budyščinje!

Něšto k rospominanju.

Džěčowa prošwa.

Džěčazlětny hólz, džěčžo bohatchy staršich, bėše czežo šhory, so na jeho wuštrowjenje žanu nadžiju njemējachu. Wón bėše wjele wo woboch pohanach šhyschal a čžital a žadanje, něšto sa nich čžimiez, jeho njepušchězi. Šedyn džei hebi papjeru a

pjero wuprošy, pilnje wjele papjerow napiša a je staršim s tej wěštej prózu da, je tola wěče pohanam pšklacz. Male papjerki pošasachu pšchezo jenož malo šlowow a tak huujachu wone staršich mējazeho hólza! Tam šteješče: „Ža tebe prošču, luby pohanski mužo, budž tola šhěšezijian!" Na drugej: „Žuba pohanska žona, ja tebe prošču, budž tola šhěšezijianka!" Na tiečzej: „Ža tebe prošču, lube pohanske džěčžo, budž tola šhěšezijianste džěčžo!" Žalo bėše tón hólz wumrjel, njemóžeščeje hebi staršej bjes hylsow na džěščowu proštwu pomyšlicž a papjerki jeju pšchezo šašo na jich dopjeljenje dopominachu. Wonaž wobšamtnyštaj žamaj sa swoje pjenjehy mišionara wuhotowacz a k pohanam pšklacz. Šsydlisčezjo, totrez je ho wot žarowazeju staršezju šakóžilo, je na mišioniskim polu mjes pohanami šobu najbóle žohnowane a bohate.

W šrudobje njemóže wjetšeho troščta byč, hacž wopomnicž Khrystušowe čžepjenje.

Š Bohom sa krala a wótžny kraj, wojakow hežlo, -- s Bohom sa Khrystuša a jeho kralestwo! šhěšezijianow hežlo.

Š rospominanju na jutry.

Khrystuž je staný.

W starej žyřwi bė Žesuf wobrašowany jako hodlec, kiž ho i hlubošče k hwěšdam pošbehuje a pšchi tym swoje mlody na šhribječe nješe.

Wón je žiwy.

Hdyž by Luther druhdy šrudny byl, troičtowasche a pošbėhowsasche ho wón štajnje nad šlowom: Wón je žiwy! Šusto by wón te šlowa s kředu na blido napišal; haj, na durje a seženy by wón pišal: „Wón je žiwy! Wón je žiwy!" Žako ho jeho junu prašachy, šchtó čže wón s tym pračiez, wotmolwi wón: „Žesuf je žiwy, a hdy by wón žiwy njebył, njebych hebi žadal hodžiny žiwy byč. Ale dofelž je wón žiwy, budžemy tež my živi pšchēs njeho, kaž wón žam praži: Ža žym žiwy a wy budžezže tež živi."

Džěčo lubuje.

Duchowny Bengel šjewi swojej mandželstej hmjereč džěčza, totrez bėše wumrjelo, hdyž wona njebėše doma, na prašenje: „Šchtó čžini džěčžo?" se šlowami: „Wone lubuje a šhwali."

Hdyž dwėlowanje hiščeje njeje wumłočilo, ho wera hižo šyta najē. Dwėlowanje swoje kroschki lieži, wera ma što sa Žesufa.

Žako Khrystuž stany, šlónčžlo ššhadžesche; tak budže tež, hdyž Khrystuž we tebi duchownje štanje, w tvojej dušchi hwětko šbóžneho pošnacža Wóžeho ššhadžezč. Džěči hwětko paš pščudu žami do wěčžneho hwětko, džěči čžemnoščje do wěčžneje čžemnoščje.

Čžělo w rowje runa ho ščtomam w šymje, wone šhowaja šeleninu pod šdaczom šuchošče. Ale my nadžijamy ho tež nalěčža sa našče čžělo.

Žako Khrystuž stany, šta ho wulke šemjerjenje. Tak ho tež duchowne štawanje nještanje bjes šhutneho šnučža a rostaczja. Štary Šadam njemóže ho bjes bėdženja a pšchēžiwjenja moriez, tak tež njemóže Khrystuž we tebi bjes wulkeho šnučža duchownje štanycz.

Šudancžla.

Kotry protyčny šwajaty nam křišchowe přēniczi dawa? [Ахуоу! оу Ахуоу! ваво гууо!]

Dwazyczi a dwójžy dwē Še tych knjenjow; šchtó je wē? Móz a džei pšchēž kója ho, Wěhaju paš podarmo. [Кю v уақ v! Ахуоу!]

Šso moře nitki čžahaju, A štoe nitki do nich du; Šso krašny šobul wujawi, A po šhwilžy ho wotšali. [ууоу!]